

I det jeg saaledes har udtalt mig om, at man skulde lade Dvelferne foretage i en videre Udstrækning, saa er der en Tanke, der ofte har gjenemtrængt mig, som vel ligger udenfor det foreliggende Spørgsmaal, men som jeg dog finder det rigtigt at bringe frem her. — Jeg vilde nemlig tillade mig at rette den Dpfordring saavel til den høitagtede Krigsminister som til Thinget, om det ikke kunde være paa Tiden at komme bort fra den gamle Fordom, at Infanteristerne skulde bære deres Tornystre. Jeg synes, at vi have en Erfaring baade fra 1864 og fra Krigen i Frankrig om, hvor uheldig denne Omstændighed er. Vi se jo allerede i 1864, at kun $\frac{1}{4}$ af Styrten mødte i Slaget betids nok, de Andre kom først nogle Timer bagefter. Naar man retirerede, var omtrent det samme Tilfældet, de $\frac{3}{4}$ kom først nogle Timer efter, og kun den ene Fjerdedel mødte itide paa Bestemmelsesstedet. Dertil kommer, at en stor Mængde Vaaben og Armaturgjenstande bleve kastede bort af samme Grund. Naar man vil kaste et lille Blik paa Frankrigs sidste Krig, saa vil jeg spørge: Var ikke den samme Omstændighed Skyld i de mange store Ulykker, der ramte dette Folk? Man ser jo af Bladene, at Franskmændene havde store Hære samlede, men naar Slaget begyndte, havde de kun $\frac{1}{4}$ af Tropperne i Tiden; dette er dog vistnok et Bevis paa, at disse bepakkede Soldater ikke kunne komme med. Jeg har selv gaaet med Tornystren og veed omtrent, hvorledes Forholdet stiller sig. Nu vil man maaffe sige, at det vil blive en uhyre Dpoffrelse af Penge for Staten at gjøre Forandring heri. Jeg skal villig indrømme, at det vil medføre nogen Beføstning, men Beføstningen vilde opveies ved de store Fordele, man vilde vinde derved; Beføstningen vilde desuden ikke blive saa stor, som man ved første Diekast tænker sig. Efter de Veie, man for Tiden har, kan man let føre et Kompagni Soldaters Tornystre med et Par Heste. Jeg skal imidlertid ikke gaa videre ind paa dette Spørgsmaal, men kun sige, at min Stilling til Lovforslaget er den, at jeg vil stemme for dets Dvergang til 2den Behandling, og jeg haaber, at der vil blive stillet Endringsforslag om, at § 3 udgaar. Hvis ingen Anden

skulde finde sig beføiet til at stille Forslag i denne Retning, skal jeg gjerne selv paatage mig det Ansvar at stille et Endringsforslag derom. Vel kan jeg tænke, at det da vil blive forkastet, men jeg føler Trang til at stille et saadant Forslag og finder, at det bør stilles. Skulde derimod Thinget vedtage de to første Paragrafer, skal jeg ogsaa stemme derfor, skjøndt jeg har udtalt, at jeg havde ønsket, at Krigsministeren var bleven staaende ved at faae et Lovforslag vedtaget for Finantsaaret 1872—73 til Gjenopførelse af Dvelfesteiren ved Hald.

B. Christensen: Jeg skal slutte mig til den ærede sidste Taler, forsaavidt han har erklæret, at han vil stemme for Lovforslagets Dvergang til anden Behandling, men jeg vil kun gjøre det under den Forudsætning, at Lovven da vil blive forandret til en simpel Fortsættelse af det, vi have. Jeg tror ogsaa, at den ærede Krigsminister har tjent den hele militære Situation meget slet ved i dette Dieblil at komme frem med det Forslag, der nu foreligger. Den Betragtning, han har gjort gjældende, at Befalingsmændene nu allerede skulde være altfor fortrolige med Terrainet omkring Hald, maa jeg tilstaa, at jeg er temmelig overbevist om ikke har synderlig Meget paa sig; men hvad der er vist, er, at det Forslag, han byder os, forlanger meget betydeligt yderligere Dffre end den, vi allerede bringe for Forsvarsvesenet, og disse Dffre forlanges for en Sag, som han ikke engang har set sig istand til at oplyse fuldstændig. Den ærede Minister mener at ville gaa til Ry, og at man der kan faae et passende Terrain, men han indrømmer dog, at det er forbundet med saadanne Banffeligheder, at han ikke vil binde sig i saa Henseende. Jeg har Grund til at tro, at disse Banffeligheder ere saa betydelige, at det neppe vil staa i Ministerens Magt i dette Dieblil at godtgjøre, at det Beløb, der i Lovforslaget er nævnt, vil staa til. Vi skulde altsaa, dersom vi nu gik ind paa Ministerens Forslag, give ham en Bevilling, som man siger „in's Blaue hinein“, en Bevilling, hvorom vi ikke vide, hvor den vil føre hen, men det er sandelig ikke Dieblilket til at vente en saadan fra Thingets Side. Den ærede